DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

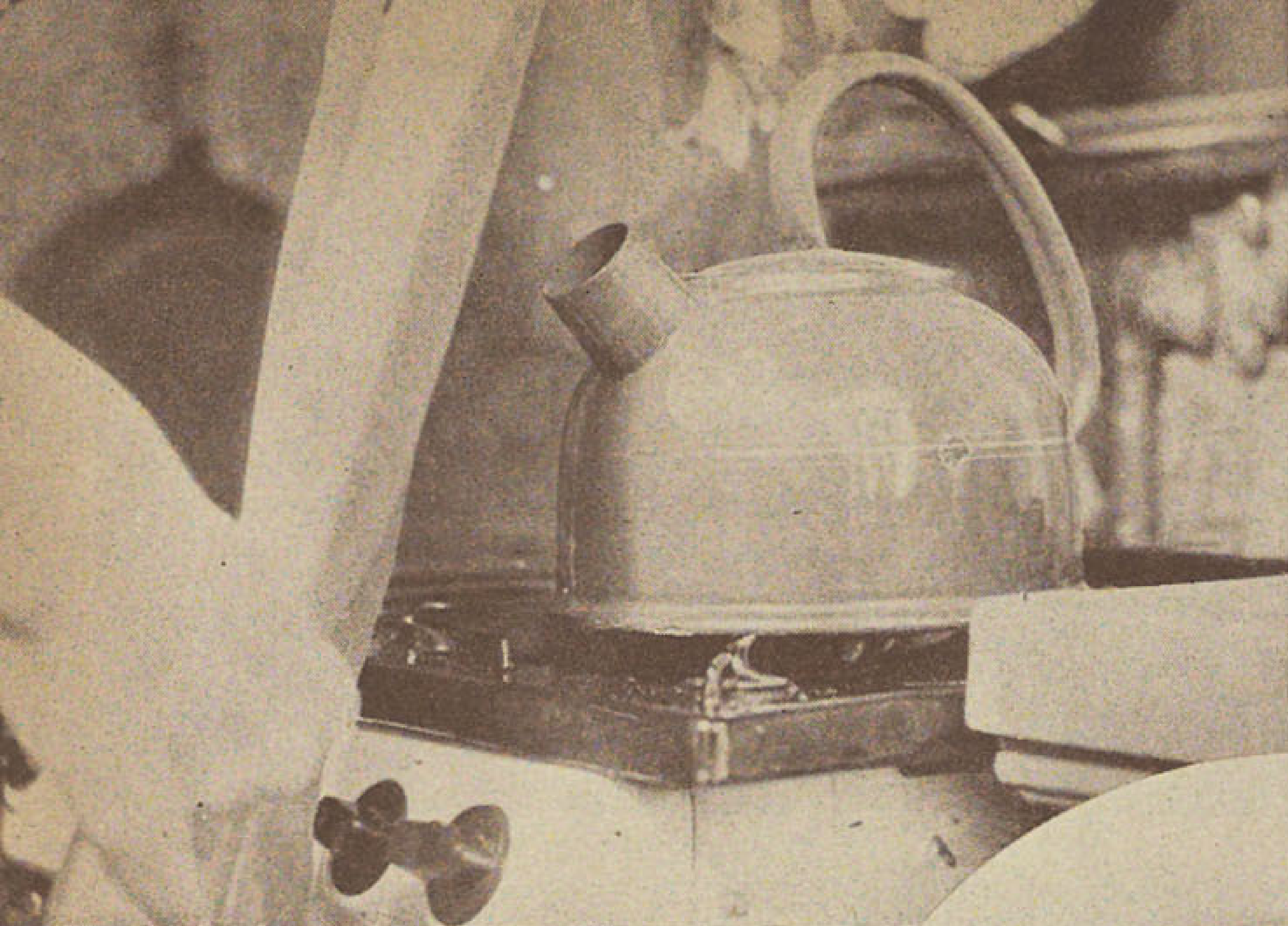
UITGAVE NENASU

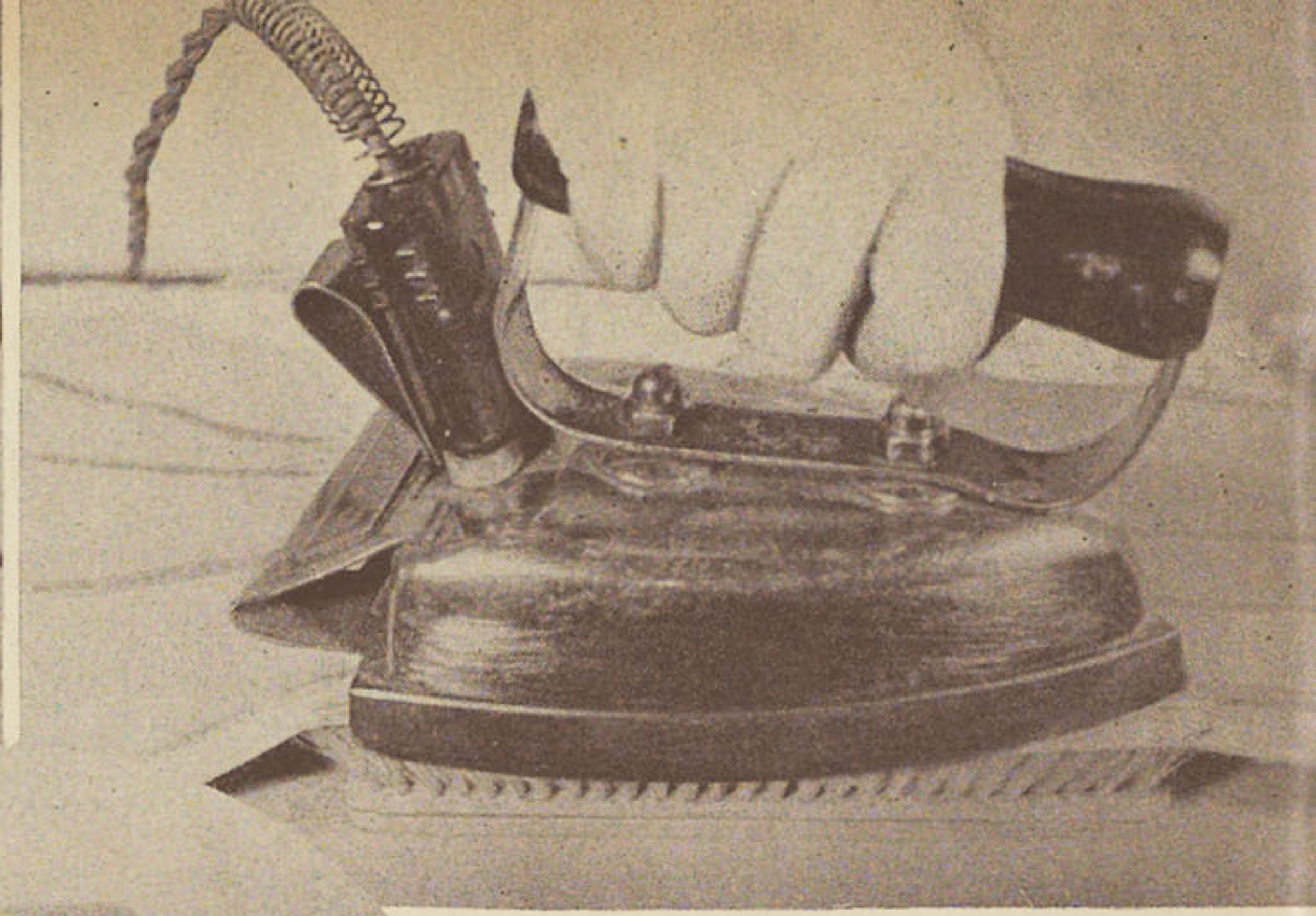

15 April '42 (Grasmaand)
2e Jaargang - No. 7

Met vader naar de poppenkast

foto I. P. & R. S. - c.

Velours Chiffon

foto's: I. P. & R. S. / v. d. Broek - c

Tja . . . Een nieuwe avondjurk heeft U maar niet van Uw punten aangeschaft. Maar misschien heeft U er eentje . . . van velours chiffon, dat zoo in de mode was. Mogelijk is er een heel aardige middagjurk voor een eenvoudige gelegenheid van te maken. Want nu en dan wil je toch mooi zijn, punten of geen punten. Maar nu ziet zij er niet fraai meer uit?

In ons hart bekennen we dan, dat we dat goed ook nooit hadden moeten nemen. Want (onder ons gezegd) vindt U het ook zulk naar spul?

Je hebt je laten verleiden, omdat het zoo beeldig in den winkel ligt, of op een plaatje staat. Maar één drupje water, en het ongelukje is al gebeurd . . .

Ja, maar we zitten er nu eenmaal mee.

Op den voorgrond zeggen we, dat we zelf een beetje pessimistisch zijn. Is U van het type „wie niet waagt, die niet wint", en zegt U, zóó heb ik er ook niks aan, nou vooruit dan maar, op Uw verantwoording. Dan stopt U haar in den pot.

U weekt de jurk in een lauw zeepsopje (daar begin je al, want je moet goede zeep hebben). Niet te lang, een half uur is voldoende.

Is het donker goed, dan in water met zout. Nu moet U probeeren te zorgen, dat de rechterkant steeds naar buiten wordt gehouden, dan plet het niet zoo erg.

Heeft het even staan weeken, dan slaat U de jurk voorzichtig eventjes vlug achter elkaar door het sopje; vooral niet wasschen, kneden of wrijven!

U doet de jurk nu zooals zij reilt en zeilt in een tweede sopje, niet uitwringen dus.

Nog eventjes doorslaan, en dan spoelen, spoelen . . .

Vervolgens hangt U haar op een hanger (liefst een breede met flinke dikke schouderstukken — die niet van gekleurd goed of zoo zijn opgevuld) met den rechterkant naar buiten kletsnat weg om te drogen.

Nu en dan rekt U eens tijdens dit drogen, dan verdwijnen de kreukels en het model blijft er beter in.

Als zij bijna droog is, dan strijken.

Hiervoor neemt U een hulpje. U houdt het ijzer met den onderkant naar boven, de ander schuift het goed er aan den linkerkant overheen.

Ook stoomen boven den damp van kokend water doet soms wonderen.

Heeft U iemand bij de hand, dan kan deze tijdens dit werkje het goed borstelen.

Vindt U niemand, dan stukje voor beetje strijken op een borstel. Doordat deze onderlaag meegeeft, voorkomen we weer het pletten.

Bij de foto's:

Links: stoomen boven den damp; Rechts: op een borstel strijken; Onder: met z'n tweetjes gaat 't beter.

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Utrecht
Redactrice: A.W. te Luij, Zeestr. 76, Den Haag, tel. 182440 - Adm. Postbus 58, Utrecht, telef. 15927

15 April 1942 (Grasmaand)
2e Jaargang - No. 7

Abonnementsprijs:
f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Utrecht (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 58, Utrecht
Prijs 10 cent inclusief porto

Propaganda

Dit woord wordt veel uitgesproken en gehoord den laatsten tijd. Men gaat er mee naar bed, men staat ermee op. Het werkt stimuleerend, vooral bij ons, nationaal-socialisten.

Want beteekent propaganda niet, dat wij nu spreken en schrijven over datgene waar ons hart zoo vol van is en wat wij zoo gaarne aan alle volksgenooten willen duidelijk maken?

De propaganda is een der mooiste taken in onzen strijd.

De volksgenooten trachten tot andere, betere gedachten te brengen. In door en door vergiftigde breinen binnen te dringen met een doortastendheid, die zelfs het „slachtoffer" versteld doet staan. Het sputtert en spartelt, maar toch .... daar is onze onweerstaanbaarheid, daar zijn onze waarheden. Voor de propagandisten is dan, na soms zeer langdurigen strijd tegen leugen- en lastercampagnes, tegen de ergste verdachtmakingen, de belooning: het besef weer een volksgenoot de oogen te hebben geopend, hem in het goede spoor te hebben gebracht, hem gemeenschapszin en kameraadschap te hebben bijgebracht.

Mogelijk heeft hij er al lang mee rondgeloopen, de goede eigenschappen van gemeenschapszin en kameraadschap in zich omgedragen zonder ze te gebruiken. Want werd hij niet reeds zoo dikwijls teleurgesteld door schoonklinkende leuzen en beloften van een systeem, dat zich „menschelijk" noemde? Dat vrijheid en gelijkheid zou brengen doch in werkelijkheid alleen ellende baarde voor hem en zijn gezin?

En nu het nationaal-socialisme; ach, het zou ook wel weer bedrog zijn.

Waarop zou het uitloopen? Op niets. Nee, ze vlogen er in het „nuchtere" Nederland niet meer in ....

Maar dan komen de nationaal-socialisten met dáden; zij dóen. Niet alleen hun wóórden hebben opgeklonken. Daden. Ja, dáárom gaat het bij ons, ook bij ons, nationaal-socialistische vrouwen. Niet práten .... dóen, dàt is onze leuze. En daarmede bedrijven wij ook de beste propaganda, want wij toonen, dàt het kan.

Daarom ook zijn aller oogen op onze daden gericht en spitst men er zich op om fouten aan te toonen. Ach, wij weten het wel: waar gehakt wordt vallen spaanders. Werden er nooit fouten gemaakt, dan zou dat geen goed teeken zijn, want dan zou er niet gewerkt worden.

Maar juist, omdàt wij hen — de „buitenstaanders" — niet willen teleurstellen in hun misschien nog onbewuste verwachting van het nationaal-socialisme, daarom is het onze allereerste taak te trachten alles zoo goed mogelijk te doen, alles zoo stipt mogelijk uit te voeren en ons onvoorwaardelijke discipline op te leggen. Op die wijze ook zijn wij àllen propagandisten en werken onvermoeid naar buiten en naar binnen aan den opbouw van ons Vaderland. C. E. St. v. 's Gr.

Brieven aan een Onbekende *(Sechs Tage Heimaturlaub)*

Een nieuwe Ufa-film is haar tocht langs de bioscopen begonnen en ongetwijfeld zal het een succesvolle tocht zijn, want zij is aardig van opzet, en de hoofdrollen zijn in handen van Maria Andergast en Gustav Frölich. Maria Andergast speelt Agnes Forbach, naaister van beroep, die haar diploma E.H.B.O. in practijk moet brengen bij een dame, die in hetzelfde pension woont en van de trap valt. Zoo leeren mevrouw Walter (Käthe Haack) en Agnes elkaar kennen. Terwijl Agnes dan weer eens bij mevrouw Walter is, komt de concierge thuis, die boodschappen gedaan heeft voor mevrouw Walter; allerlei zaken, die in een pakje naar haar man aan het front moeten, en waarvoor Vrouw Kabutzke (Lotte Werkmeister) uren in de rij heeft moeten staan. Dit doet ons wel even vreemd aan: wij zouden ons beter kunnen voorstellen, dat een vrouw zèlf die boodschappen doet, zèlf met zorg uitzoekt, wat haar man daar ginds pleizier zou kunnen doen! Agnes krijgt dan den raad ook eens een pakje samen te stellen en naar het front te zenden, al kent ze er niemand; zoo'n pakje vindt zijn weg wel. Zoo is het ook inderdaad. Onderofficier Werner Holt (Gustav Fröhlich) is de gelukkige ontvanger en als hij zes dagen verlof krijgt, is hij verlangend de afzendster te leeren kennen. Zij heeft hem intusschen ook een portret gestuurd en dat portret is oorzaak van veel misverstanden. Agnes kon zelf niet op tijd een foto laten maken en knipte er een uit een modeblad, en nu is ze bang, dat Holt niets van haar wil weten omdat ze in werkelijkheid — zoo mooi niet is! Zoo komt van het eene misverstand het andere en alles dreigt mis te loopen; doch aan het slot komt alles nog op een origineele manier in orde. M. W.

De Strooper *(Stärker als die Liebe)*

Een Tobis-film met Paul Wegener in de hoofdrol als de jachtopziener Mierau, vader van twee dochters, Annemarie (Leny Marenbach) en Liesbeth (Karin Hardt). Op een naburig buiten is werkzaam Rolf von Mansar (Ivan Petrovich) als rentmeester, en hij maakt druk werk van Annemarie. Daar hij evenwel een zeer slechten naam heeft, verbiedt Mierau den omgang, maar de twee gelieven storen er zich niet aan.

De streek wordt onveilig gemaakt, door een gewetenloos strooper, die steeds de mooiste herten stroopt en de geweien afzaagt, zonder de dieren mede te nemen. Van hoogerhand is men zeer ontstemd, omdat Mierau er maar niet in slaagt, den strooper te vangen. Eindelijk ontdekt Annemarie, dat het Von Mansar is, en na een hevigen tweestrijd besluit zij, haar vader op zijn spoor te zetten. Maar voordat zij er bij is, is Mierau er met eenige van zijn helpers al in geslaagd, den man in het nauw te drijven, waarbij Von Mansar een ellendigen dood sterft in het moeras.

De fleur wordt in deze film gebracht door de kleine Liesbeth — een rol, die voor Karin Hardt als geknipt is. Deze film heeft wel mooie momenten, vooral mooie natuuropnamen, maar kan ons toch niet geheel voldoen. M. W.

Leni Marenbach als Annemarie in „De Strooper"
foto: Tobis-c.

Wat doen wij VOOR DE BEWEGING?

Wanneer wij ons zelf deze vraag voorleggen, dan moeten wij ons schamen, zoo weinig wij voor ons ideaal over hebben. Gelukkig niet allen.
Vele vrouwen hebben al groote offers gebracht.
Wij vrouwen kunnen ook een groot leger vormen dat mede strijdt naast onze mannen en zonen.
Zeker worden er offers van U verlangd. Maar het nationaal-socialisme kan alleen door onze offers groot worden. Wat moeten onze mannen niet doormaken, in de fabriek, op de kantoren en de scholen?
Overal in hun werkkring worden zij gehoond en belasterd en toch moeten zij stand houden. Geloof het, dit is dikwijls zeer moeilijk voor hen. Nu is onze taak om, wanneer zij thuis komen na zulk een moeilijken dag, hun een opgewekt gezicht te toonen en hen niet met allerlei kleinigheden, die ons dien dag hebben gegriefd, lastig te vallen. Wij moeten flink zijn en met onze mannen schouder aan schouder mee marcheeren in dezen strijd. Stonden wij vroeger achter onze mannen, nu staan wij náást hen.
Gij strijdt toch allen voor den nieuwen tijd waarvan zoo niet gij zelf dan toch uw kinderen de vruchten zullen plukken? Het nationaal-socialisme verlangt in de eerste plaats, dat gij een open oog en hart hebt voor het leed van uw volksgenooten. Vooral wij vrouwen kunnen hierin veel helpen. Daarom moeten alle Nederlandsche vrouwen zich aaneen sluiten in de N.S.V.O.
Er zijn nog kameraadskes die zich verbeelden dat zij een heel offer brengen, als zij hiervoor eens per week 'n avond vrij moeten houden. Nu, ik zeg U: het is niets, in vergelijking met wat andere vrouwen doen. Denkt eens alleen maar aan die vrouwen, die alles wat zij liefhadden moesten geven voor dezen strijd. Mannen en zonen gingen van hen heen om te strijden met de soldaten van onze broedervolkeren. Ook voor òns strijden zij. Het offer van die vrouwen is zoo groot, dat dit niet met woorden valt te zeggen.
Gij moogt dan eens een minder pleizierigen dag hebben gehad, de avond maakt alles weer goed, dan zijn uw mannen en jongens weer om uw tafel. Maar die vrouwen sluiten iederen avond hare woning met de gedachten: Waar zou mijn man, waar zou mijn jongen zijn? En dan de vraag, neen, de smeekbede: „O God, wanneer mag ik ze terug zien?" Kameraadskes, neemt een voorbeeld aan deze vrouwen en moeders.
Ons lied zegt: alles geven niets verlangen. Maar laten wij dat dan ook wáár maken. Wij zijn zoo spoedig geneigd om den moed te laten zakken.
Bij den minsten tegenslag of bij de kleinste onaangenaamheid hoort men zoo vaak den uitroep: „Ik kom niet meer op de N.S.V.O." Het is geen goede nationaal-socialistische vrouw die er zoo den boel bij neergooit. Wij zijn er van overtuigd, dat wij nog veel mee zullen moeten maken. Maar er is nog nimmer een strijd gewonnen zonder dat er offers zijn gevallen. En wij leven in een strijd zooals er misschien nog nooit een op de wereld was. De weg dien wij nu gaan is moeilijk, zeer moeilijk zelfs, maar het ideaal is mooi en verheven. En wanneer deze strijd ten einde zal zijn, dan zullen wij er trotsch op kunnen zijn samen met onze mannen en zonen te hebben gestreden voor een gelukkiger gemeenschap in een nieuw Europa, en onze kinderen zullen er ons dankbaar voor zijn.

T. DE K.-B.

Breken en Bouwen

Er leeft in mij een groot vertrouwen:
De hand die breekt, zij zal weer bouwen
En zijn de sloopers heengegaan
Dan treden stil de bouwers aan.

Verstommen zal het luid tumult,
Want bouwen, dat eischt tijd,
Veel liefde en een groot geduld.
Wie bouwt, moet zijn bereid.

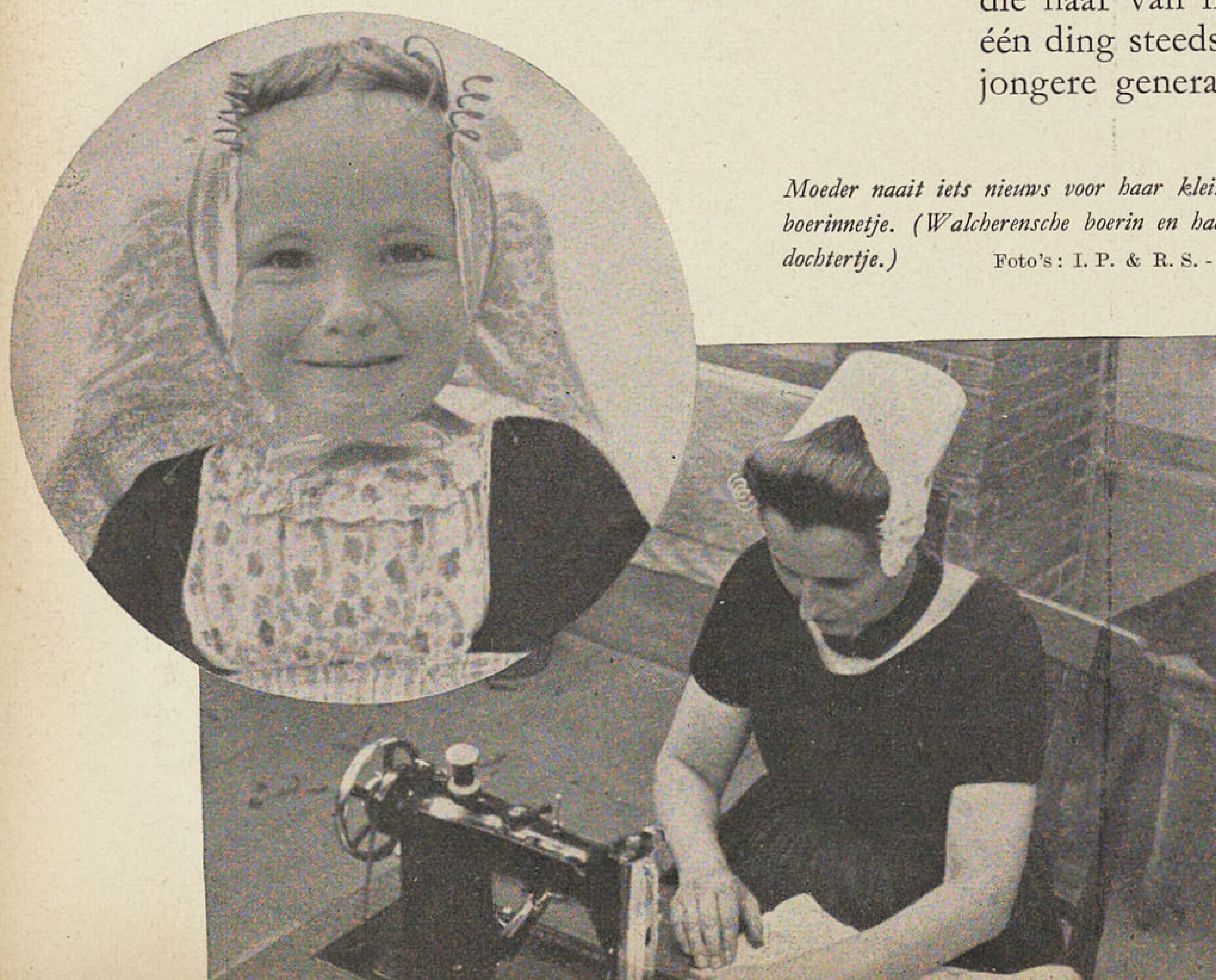
Bereid tot werk op hooger plan,
Tot werk in het groot gebied,
Waar slechts diegene dienen kan,
Die buiten het bestaande ziet!

M. A. ROSENDAHL

Wat doen onze N.S.V.O.-sters

Het is U wel bekend: als een nationaal-socialist een pension of een kamer zoekt, stoot hij in de meeste gevallen zijn hoofd tegen den harden muur van het onverstand. U weet misschien uit eigen ervaring wel hoe dat gaat: En dan moet ik U nog vertellen, dat ik nationaal-socialist ben . . . .
Meestal zegt de hospita, dat ze morgen zal laten hooren of de kamer vrij is, want er was nèt voor U een andere meneer geweest en die had voorrang; ja, en dan belt ze U den anderen dag op, of schrijft U zelfs, heel beleefd, een briefje en zegt, dat „die andere meneer de kamer toch maar heeft genomen". Of U hoort er heelemaal niets meer van en U gaat maar weer verder zoeken . . . .
En als U een zaak heeft, of een kantoor, waarvoor U personeel zoekt, wilt U toch wel graag weten of U geen personeel krijgt, dat U — omdat U „fascist" bent, „zoo'n N.S.B.-er, je weet wel" — bij voorbaat al in gedachten gaat tegenwerken.
Ach, we hebben het allemaal wel eens meegemaakt. Wij behoeven er U eigenlijk niets meer van te vertellen.
Wat wij U wel gaan vertellen is het volgende: We zijn daar bij een kameraadske geweest, die zich — geheel belangeloos — beschikbaar stelt tot het bemiddelen van het verkrijgen van personeel; en . . . . van kamers. Beide partijen zijn er dan van verzekerd, dat ze tenminste niet van tevoren al met schele oogen worden bekeken. Er zit wat in, zeggen we, als we erover nadenken, dat het kameraadske èn „het meisje" èn „de mevrouw" een goeden dienst bewijst. Een mes dus dat van beide kanten snijdt!
Iederen Woensdag van 6 tot 8 uur spreekuur. Maar daarmee is ons kameraadske niet klaar. Want:
„Hoewel ik een vasten dag neem voor het spreekuur (anders zou ik heelemaal niet meer om mijn eigen huishouding kunnen denken) krijg ik heel wat telefoontjes iederen dag, vooral den laatsten tijd. Men schijnt het door te geven, dat ik dit werk doe en er komen heel wat aanvragen binnen; meer dan ik kan behandelen. O, doet U me eens een genoegen en vertelt U dit toch eens in Uw blad: hoe komt het toch, dat er zoovele meisjes met minachting neerzien op het zoogenaamde „gewone" werk, dat toch bij uitstek zoo echt vrouwelijk is. Veel liever zitten ze op de kantoren of in de fabrieken. Zeker, er heeft heel wat gehaperd aan de verhouding „mevrouw" en „meisje" en beiden zullen daar evenveel schuld aan dragen.
Maar nu gaan wij toch den tijd tegemoet, dat ook daarin een groote verandering gaat komen. Mij dunkt, dat er heel wat vrouwen en meisjes, zoodra de oorlog voorbij is, weer de plaatsen zullen moeten gaan innemen die haar van nature toekomen. Er valt me één ding steeds weer op onder zoovelen der jongere generatie: gemis aan plichtsbesef."
„U maakt zeker nogal eens het een en ander mee?"
„O, ja. Aangename en ook minder aangename dingen. Een prettige ervaring wil ik hier wel even vertellen:
Op een dag kreeg ik een telefoontje van de kinderpolitie (ja, die weet de N.S.V.O. ook te vinden!), die mij vroeg of ik plaatsing wist voor een negentienjarig meisje, dat — omdat zij voelde voor de nieuwe orde — door haar ouders in . . . . een gesticht

Vervolg op pag. 5

Moeder naait iets nieuws voor haar kleine boerinnetje. (Walcherensche boerin en haar dochtertje.) Foto's: I. P. & R. S. - c.

Voor de klas

OP ZIEKENBEZOEK

Hij was al dertien jaar en zat pas in de derde klas. En toen ik hem een paar dagen daar had, was het mij zelfs een raadsel, hoe hij daar gekomen was. Want hij kon niet lezen en bijna niet schrijven, omdat zijn armen en handen voortdurend in beweging waren. Alles aan hem bewoog, alsof iemand zijn ledematen aan een touwtje had en daar aan trok. Een zielige jongen, die Jan. Alleen rekenen, dat kon hij en hij was er trotsch op. Zoo trotsch, als een moeder op haar eersteling. Als wij op blz. 19 begonnen te lezen en vorderden tot blz. 33, zei hij aan het eind van de les: „Wij hebben 14 blz. gelezen." Alles, wat uitgerekend kon worden, rekende hij uit en ik liet hem maar begaan, moedigde hem aan en prees hem, den stumper.
Op een dag kreeg ik een briefje, dat hij ziek was. Na een dag of acht was hij nog niet terug en ik maakte het plan, hem te bezoeken, wat een heele onderneming beloofde te worden. Want hij woonde „wijd weg". Ik wist niet, wat hij mankeerde en om in ieder geval iets voor hem mee te brengen, besloot ik tot „wat lekkers" en wat fruit. Gewapend met een zakje koekjes en sinaasappels toog ik op weg. De weg was eerst een echte harde weg, daarna een zandweg en daarna een karrespoor.

Zijn moeder ontving mij. Jan was erg ziek. Zijn longen waren niet in orde en hij moest liggen, voor een open raam. Maar dat open raam, daar had zij het niet op. Hij lag in bed en toen hij mij zag, was zijn gezicht één welkom. 'k Zat bij hem en zijn hand, klam en kil, hield krampachtig de mijne vast. Wij praatten wat over school en over het mooie weer, dat hem weer gauw beter zou maken. Dan kon hij weer fijn naar school komen. Zijn oogen lichtten op. „Sommen maken, fijn," zei hij.
Ik haalde mijn goede gaven te voorschijn en stalde ze op het tafeltje voor zijn bed uit. Eerst keek hij er blij naar, maar toen ik voorstelde een sinaasappel voor hem te schillen, zei hij aarzelend: „Nog niet" en lag in gedachten voor zich te staren.
„Wat is er, jong," vroeg ik, „zeg het gerust, hoor."
Toen kwam het antwoord, dat ik niet verwachten kon. „Hoeveel kosten die koekjes?" „Dertig cent". „En die sinaasappels?" „Een dubbeltje per stuk."
Doodstil was het daarna. Eindelijk trok een lach over zijn gezicht. Hij hàd het.
„Dan hebt U 90 cent voor mij uitgegeven," zei hij vol trotsch. „Want 30 cent en zes maal 10 cent is samen 90 cent."

Vervolg van pag. 4

was gestopt! Door bemiddeling van een tante van dit meisje, die lid is van de N.S.B., is het met behulp der kinderpolitie gelukt het meisje uit het gesticht te krijgen en ik op mijn beurt kon haar plaatsen bij een kameraadske. Het meisje was natuurlijk erg zenuwachtig maar ze maakt het nu goed, gelukkig.
Dan zijn er ook de minder prettige dingen. Als men een aanvrage tot mij heeft gericht en ik doe mijn best hierin tegemoet te komen, is het niet leuk te hooren: O, ik heb al wat intusschen. Men verzuimde dan mij te berichten en ik deed het werk voor niets. Ook melden er zich wel eens meisjes aan, die „prima" papieren bezitten. Naderhand blijkt dan, dat zijzelf heelemaal niet zoo „prima" zijn .... Je doet wel heel wat menschenkennis op."
And'ren dienen door ons werken ....
„En dan heb ik nog een verzoek aan U. Roept U toch eens alle kameraadskes en ook onze meisjes van den Jeugdstorm op, om te propageeren dat de echt vrouwelijke arbeid er niet is om te worden geminacht. Wat zou er van een volk terecht komen als de vrouwen zich niet meer wilden bekommeren om het werk in de huishouding?"
U weet het dus, lezeres. Helpt mede den vanouds zoo goeden naam der Nederlandsche huisvrouw te handhaven!

G. E. St. v. 's Gr.

De Boerin van Rokkanje vertelt

... die zenuwen

„Lag je weer in bed?" vraagt de boerin van Rokkanje, als ze even op komt loopen en ik juist de trap afkom. „Ja," zeg ik „de dokter zegt, dat ik 's middags wat moet liggen; mijn zenuwen...."

„Jullie stadsmenschen met je zenuwen," zegt ze boos. „Kletskoek! Als je eens hard op het land ging werken, wist je niet meer wat zenuwen waren! Heb ik je dat niet verteld, van Griet van boer Jaap?"

Als ze rustig achter een kopje namaak-thee zit begint ze: „Bij ons op het dorp was een boerenmeid, Griet van Jaap heette die; en op een goeden dag zei ze, dat ze ziek was; en ze ging op bed liggen. De dokter, zoo'n oude al, kwam, maar die kon niks vinden. Maar hij schreef poeders en een drankje voor. Want als je een zieken boer geen drankje geeft, nou dan deug je als dokter niet! En Griet bleef maar liggen. Dat werd vier weken, dat werd vier maanden.... Ze kon op 't laatst niet eens meer opstaan. En toen kreeg ze hinder van het licht aan haar oogen. Toen moesten de gordijnen en de bedsteedeuren dicht. Ze werd al maar zwakker, en dat was nou zoo'n gezonde boerentrien geweest met een roode kleur als melk en bloed. Als haar vader vroeg: „wat scheelt haar nou?" dan zei de dokter: „d'r mankeert haar niks". Op 't laatst, toen was het duidelijk, dat Griet het niet lang meer zou maken. Op een ochtend stonden de menschen bij ons in de buurt op het erf bij elkaar. Ze stonden te wachten tot de klok zou gaan luiden. Want als er bij ons op Rokkanje één dood was, dan werd direct de klok geluid, dat iedereen het wist. Nou, en toen ineens begon die. Maar dat was niet voor Griet, maar voor den ouden dokter; die was plotseling overleden. Toen werd de nieuwe jonge dokter uit Hellevoet gehaald. En die kwam ook naar Griet kijken. Hij onderzocht haar en zei: „die mankeert niks. Ze moet opstaan." Hij schoof het raam open; voor 't eerst sinds maanden kwam er weer frissche lucht in de kamer. Maar Griet kwam haar bed niet uit. Toen pakte de dokter haar op en zette haar op een stoel. Na tien minuten mocht ze weer liggen.

„En morgen eenmaal om de tafel loopen", commandeerde hij.

En werkelijk, den volgenden dag, tusschen den boer en den dokter in, liep Griet om de tafel. Toen ging het elken dag wat beter. Na een week liep ze buiten. Ze zag zoo wit als een doek. Maar werken moest ze! „Als ze weer liggen gaat, dan ransel ik haar de bedstee uit," zei de jonge dokter, die niet voor de poes was.

„En is ze weer heelemaal gezond geworden?" vraag ik.

„Zoo gezond als een visch. Net zoo dik en rood als ze vroeger was. En zie je, dat waren nou niks dan zenuwen," zegt de boerin van Rokkanje veelbeteekenend tegen mij. „Daardoor kun je je van alles verbeelden. In bed liggen? Welzeker! Hard werken dat is beter! En jullie, nationaal-socialistische vrouwen, hebt heusch wel wat beters te doen dan aan je zenuwen te denken."

En daarmee stapt ze de deur uit.

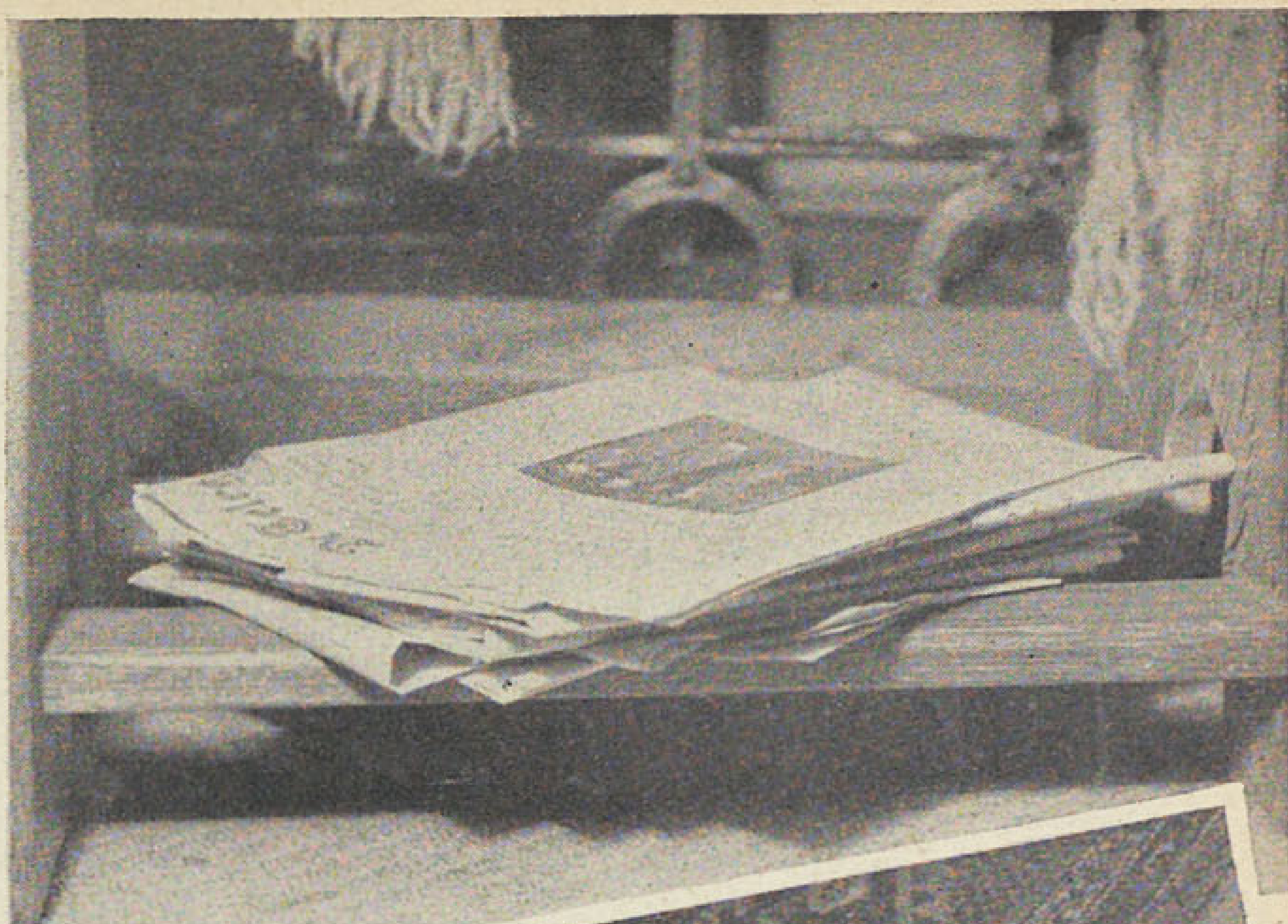
G. E. MONSEES—v. d. VEEN.

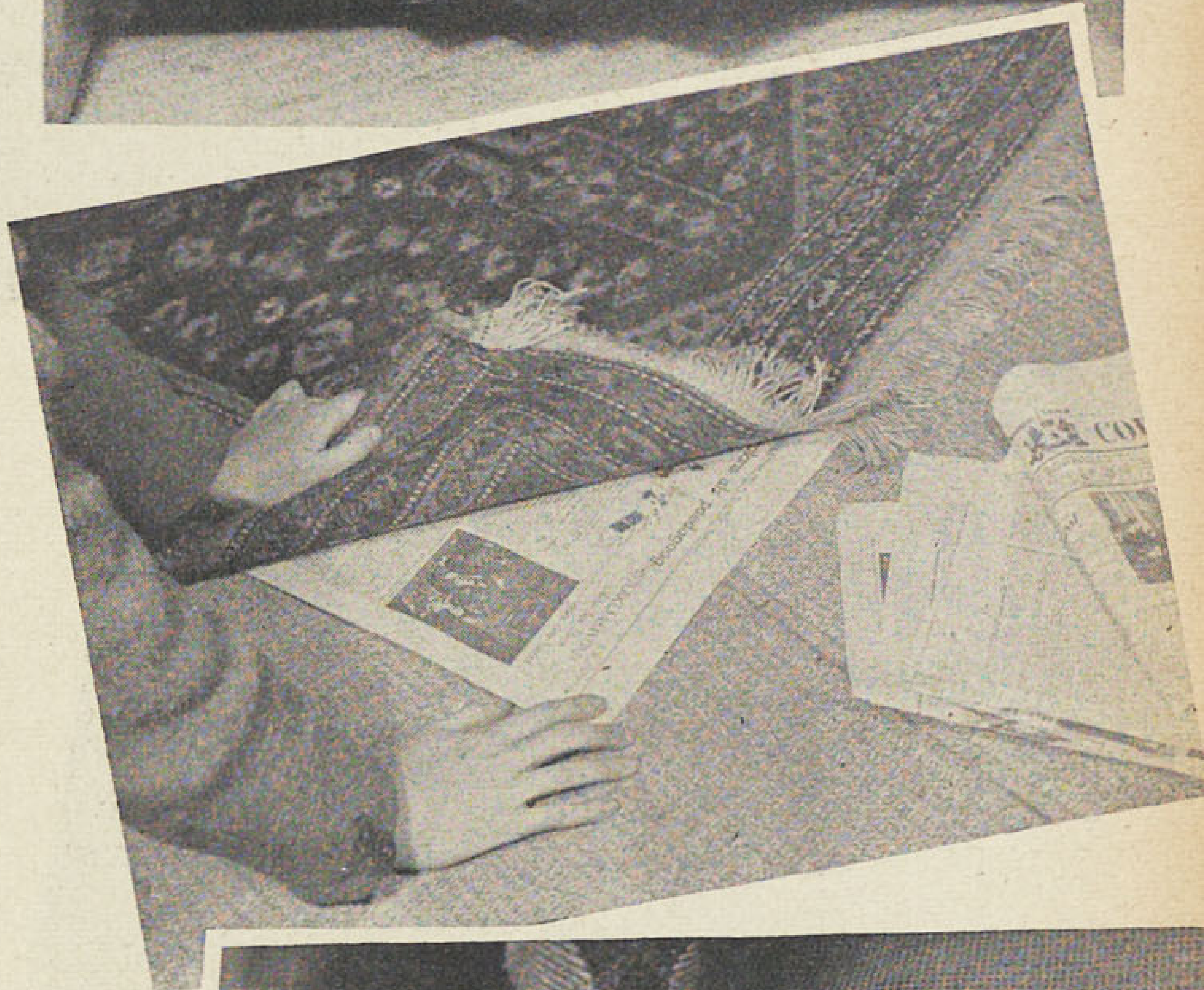

Het marktvrouwtje. foto: I. P. & R. S. (c)

Eerst lezen we ons krantje, dan . . .

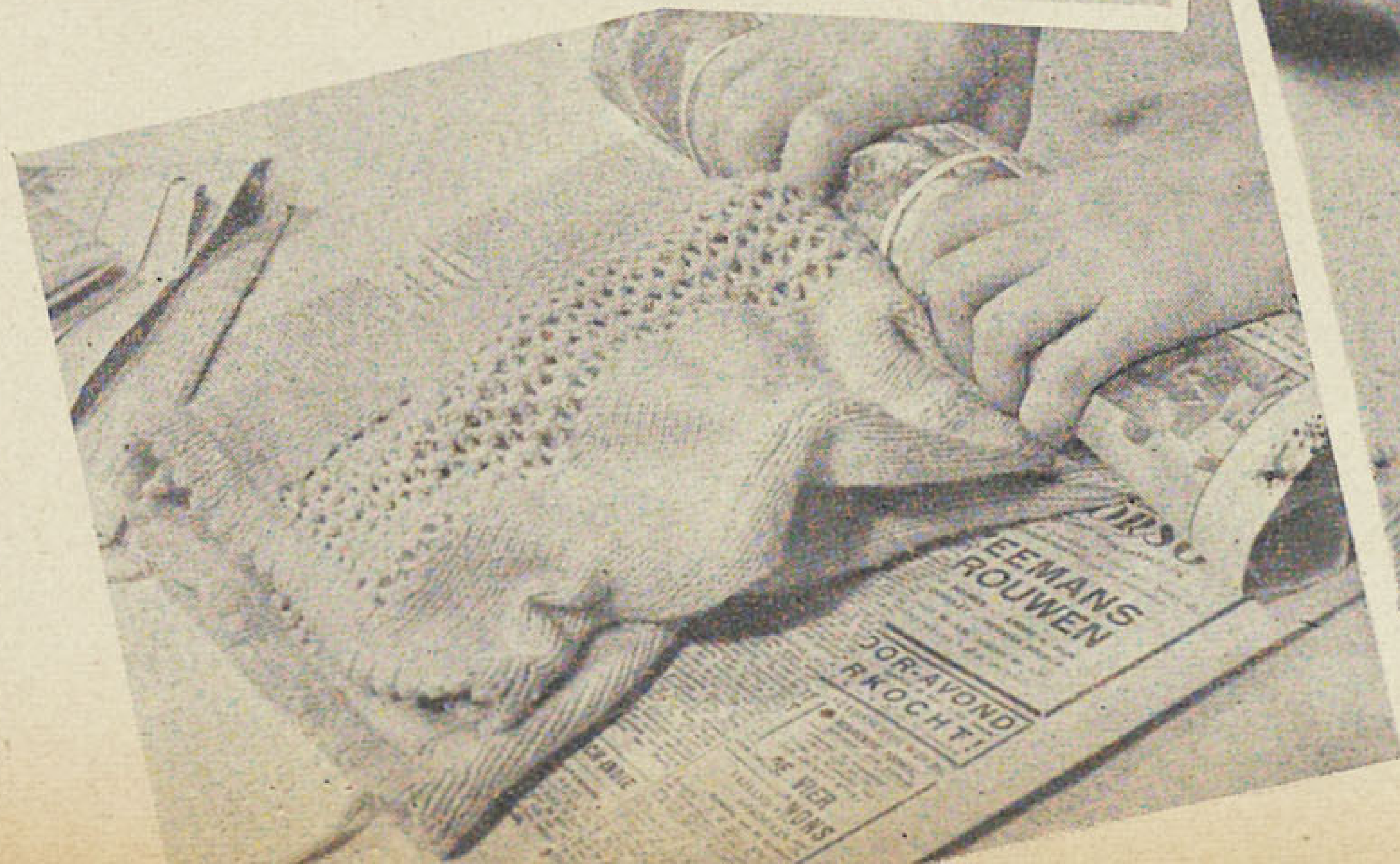
Er gaat een hardnekkig verhaal, dat wij, vrouwen, als we een krant te pakken krijgen, het ding eerst in zoo veel mogelijk losse bladen verdeelen, dan de familie-berichten lezen, en vervolgens de advertenties. Daar is dan nu ook nog de bonnenlijst bijgekomen . . Zulke booze verhalen zijn toch nooit uit te roeien, daarom zullen we er ons maar bij neerleggen. Wat we wel kunnen doen is de kranten ten slotte voor diverse huishoudelijke doeleinden te gebruiken. U bewaart ze dus netjes onder een tafeltje, of nòg netter, onder het keukenfornuis.
Dan kunt U een gedeelte gebruiken om onder de kleine kleedjes in de kamer te leggen. Het helpt voor de warmte aan de voeten en de kleedjes slijten er minder door aan den onderkant.
Ook kunt U de kranten netjes op maat vouwen en onder traploopers bij wijze van viltjes leggen.
Of U maakt er het tafelbestek even mee schoon, zoodat het ergste vuil niet in het waschwater komt, hetgeen het water langer schoon houdt.
U kunt kranten ook heel goed als vulling gebruiken voor een of ander tochtkussen, of in een hooikist, als U ze maar in kleine snippers scheurt.
Wollen goed dat om een of andere reden lang moet blijven liggen, een zomertruitje of een strandbroek of iets dergelijks, bewaren we het beste in krantenpapier gerold.
Verder kunt U er nog proppen van maken, die vuurmakers of turf sparen bij het aanmaken van de kachel.

foto's: I. P. & R. S. (c)

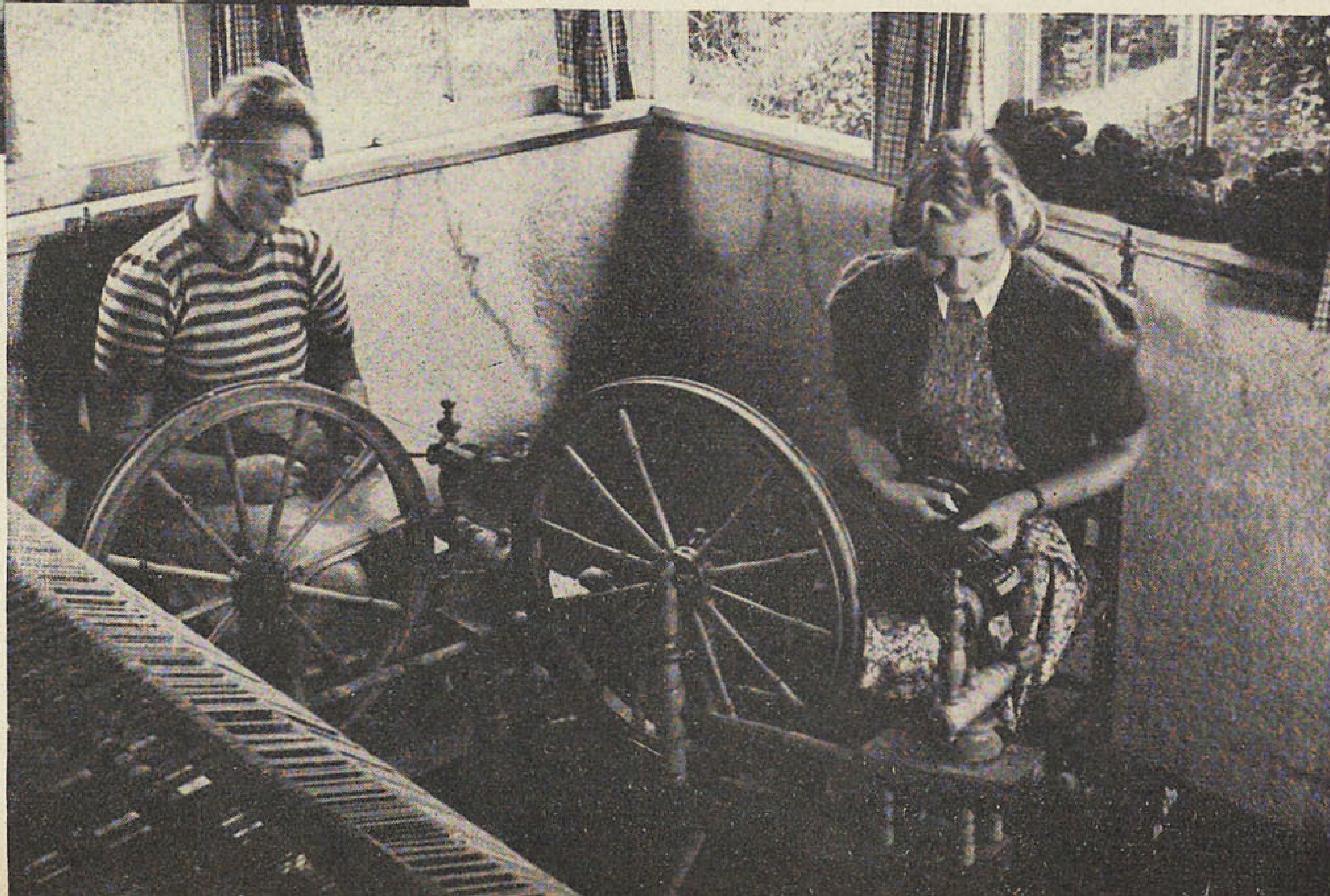
DE SP

V

Go

't Zit in den tijd dat spinnen. Onlangs vierde onze s
zijn naam weer overal genoemd, waarmee ook
Maar dat behoefde al niet meer, want overal in
jonge meisjes en oudere vrouwen de gesponn
van de ambachten die het mooist zijn om te z
die zoo goed tot haar recht komt in die gezellig
bezoeken, dan zien we wel dat niet alleen het ver
zoo onnoemelijk veel waardevoller is dan dat wat
hier gesponnen is tot een min of meer gelijkm
breien zoo'n aardig effect — dan vindt deze
vraag er al naar, dat niet oogenblikkelijk aan vo
met den verkregen draad en zitten er achter tal
dag te werken aan hun opdrachten. Kleedi
de gezellige ateliers en het is een genot al
zien dat er op deze wijze een oude volksk
merken dat belangrijke instellingen er meer e
'artistieke werkers en werksters. Niet zoo
weer die mooie oude Volkskunst en is ied

Bij de foto's:

1. Eén van de vele fraaie interieurs van het Gooi waar het oude spinnen beoefend wordt.

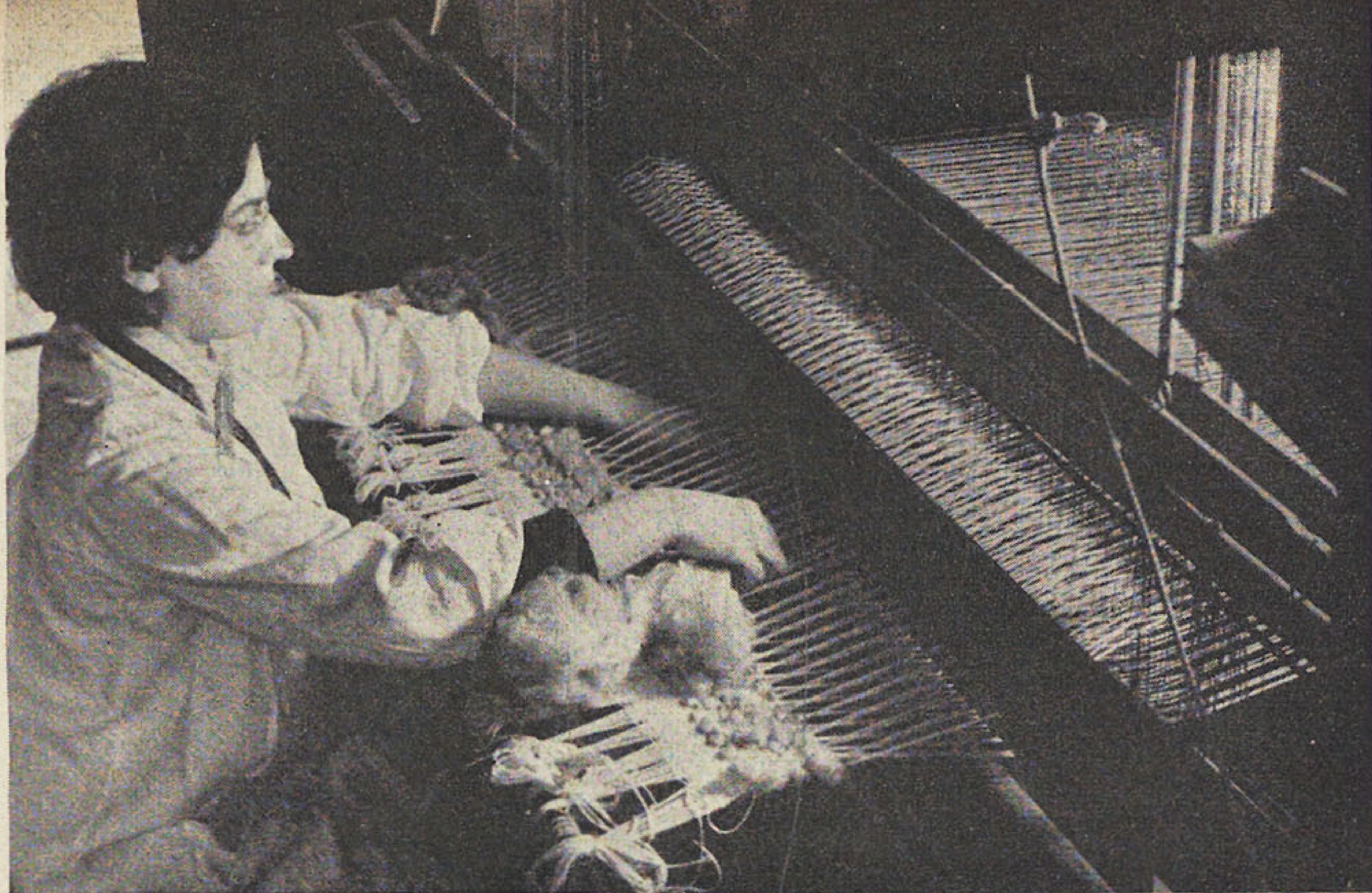
2. Het resultaat wanneer met ongesponnen wol geweven wordt: een prachtige dikke vacht waar hier en daar de pluizen wat bijgeknipt moeten worden.

3. Twee moderne doornroosjes te Laren.

STERS

t

oi

elmaker te Staphorst zijn 90sten verjaardag en werd
spinnen weer meer aandacht geschonken werd.
Gooi snorren de spinnewielen weer en laten de
door de vingers glijden. Het behoort tot één
gaat een rust van uit en er behoort een sfeer bij
eurs van het Gooi. Wanneer we zoo'n spinnerij
n charme heeft, maar ook, dat het eindproduct
fabrieken komt. Wanneer de vettige schapenwol
draad — dat „min of meer" geeft juist bij het
heel Nederland al gretig aftrek. Zoo groot is de
n worden; maar tevens werkt men hier verder
efgetouwen jonge mannen en vrouwen iederen
ken, kleedjes, gobelins, alles ontstaat hier in
maakvolle voorwerpen te aanschouwen. We
eer herleeft en daarom is het verblijdend te
toe over gaan, opdrachten te geven aan deze
ng zal het duren of in Nederland bloeit
weer vertrouwd met dit mooie handwerk.

4. Hoe er met ongesponnen wol geweven wordt: inplaats van den draad, haalt men nu gewone plukken wol door de schering.

5. Het is een heele kunst om den draad gelijkmatig te trekken zoodat er een gave draad ontstaat.

6. Met z'n tweeën is men achter het groote weefgetouw een gobelin aan het weven; achter hangt het ontwerp.

foto's: I. P. & R. S. (c)

Wij hielden een praatje met . . .

III.
Dokter zegt . . .

„Zijn er veel zieken?" vraag ik aan de vrouwelijke arts, die op het punt staat in haar wagentje te stappen. „Nog niet," zegt ze „maar ik vrees dat er veel zullen komen met deze vochtigheid. Kwade tijden: niet genoeg eten, niet genoeg brandstof, en dan nog ziekte. Dat zijn de zegeningen van den nieuwen tijd!"

„Kom, dokter, nu bent U onrechtvaardig," zeg ik. „Gooi het liever op den ouden dan op den nieuwen tijd. Als de eerste gedeugd had, was de laatste niet noodig geweest."

„Wat was er dan op dien ouden tijd te zeggen?"

„O," antwoord ik, zoo héél veel! Daarmee ben ik zoo gauw nog niet klaar. Ten eerste: de democratische maatschappij, die de vele politieke partijen toeliet, die de groote verdeeldheid in het volk brachten; dan de werkloosheid, met liefst 500.000 man in ons klein landje; de voedselvernietiging, de invloed van de kerken in staatszaken, de . . . .

„Houdt U maar op," zegt de dokter lachend, „ik hoor het al, daar deugde geen spaan van! En hoe denkt U dat dan wel te veranderen?"

„Ja, dat gaat natuurlijk ook maar niet zoo één, twee, drie", zeg ik. „De beste verandering is de instelling van de eenige Staatspartij: de Nationaal-Socialistische Beweging, zooals dat nu al gebeurd is en die het volk tot éénheid zal brengen. Natuurlijk het veranderen der slechte sociale toestanden en de volksopvoeding, die de menschen tot een andere levenshouding moet brengen. U weet, daarmee zijn we al druk bezig! En wij vrouwen, hebben daarin zeker onze taak."

„Hoe dan?" wil de jonge vrouw weten. En, blij, dat ze tenminste naar me luistert, ga ik ijverig verder:

„Nu, hebt U nog niet gehoord van de N.S.V.O.? De groote bond van vrouwen over heel Nederland, waarin alle nationaal-socialistische vrouwen vereenigd zijn, die daadwerkelijk meehelpen om de gewenschte goede, gezonde toestanden in onze volkshuishouding te brengen? Elke Nederlandsche vrouw kan daar lid van zijn, want we staan alleen het Nederlandsche volksbelang voor."

„Nu, dat is dan mooi," erkent ze, „maar dan mocht U ook wel eens wat verbeteren aan de ziekenhuizen, waar altijd plaatsen te kort zijn, aan de zuigelingenzorg, de verpleging der kraamvrouwen, de nazorg vooral, want daar mankeert nog veel aan."

„Juist, dat staat allemaal ook op ons programma! Met eenige dingen, moederzorg, bijv. zijn we al begonnen. Maar veel meer krachten, financieele hulp, samenwerking en begrip, zullen we nog moeten krijgen, vóór we het noodige bereiken kunnen."

En hoopvol voeg ik eraan toe: „Doet U maar mee, dokter! Elke hulp, ook de geringste, is welkom. U hoort ook in de N.S.V.O. thuis! Juist de doktoren, die zooveel invloed ten goede op hun patiënten kunnen uitoefenen."

Maar nu vindt het dokteresje dat het te gevaarlijk wordt. „Kom," zegt ze, „mijn eerste taak is nu om mijn zieken-lijstje van dezen morgen af te werken." En met een vriendelijk knikje verdwijnt ze in haar wagentje.

Peinzend vervolg ik mijn weg. Zou het uitgestrooide zaadje vrucht dragen? Wie weet... Laat ons hopen dat ook deze volksgenoote den weg naar ons zal vinden.

G. E. MONSEES-v. d. VEEN

Een elegant namiddag-complet, afgezet met een randje bruin Persianerbont.

foto: I. P. & R. S. (c)

ARTS.....

of Vroedvrouw

De vraag „arts of vroedvrouw" die men tegenwoordig meermalen hoort stellen is nog niet zoo heel oud, aangezien de uitoefening der verloskunde tot in de achttiende eeuw vrijwel geheel in handen was der vroedvrouw. Slechts indien ernstige moeilijkheden optraden werd de vroedmeester te hulp geroepen.

Op het einde van de achttiende eeuw, meer nog in de daarop volgende jaren, begon de vroedvrouw terrein te verliezen waarbij haar onkunde en onbekwaamheid een groote rol speelden. Een en ander vond onder meer zijn oorzaak in de slechte opleiding. Wel werden scholen opgericht en verscheen in 1823 een koninklijk besluit „ter aankweeking van heelmeesters en vroedvrouwen", maar het onderwijs aan laatstgenoemden liet alles te wenschen over, niet het minst tengevolge van onkunde der lesgevers en examinatoren. Pas na 1861, toen dit onderwijs tot rijkszaak werd verklaard, kwam er verbetering.
In dat jaar werd de eerste Rijkskweekschool voor Vroedvrouwen te Amsterdam opgericht. Niet lang daarna werd de vroedvrouwenopleiding te Rotterdam, die na opheffing der klinische school aldaar was blijven voortbestaan, in een Rijkskweekschool omgezet. Een derde school werd vele jaren later en wel in 1912 te Heerlen gesticht.
Aanvankelijk duurde de opleiding aan deze scholen twee jaar, in 1919 werd deze tot een driejarigen cursus uitgebreid. Het vroedvrouwenonderwijs is daarmee in ons land op een zeer hoog peil gebracht en kan met de beste opleiding elders wedijveren. Te meer moet het daarom bevreemden, dat nog zoovelen geen juiste voorstelling hebben, om van totaal verkeerde begrippen niet te spreken, van het kennen en kunnen onzer vroedvrouwen. Toen ik, nog niet lang geleden aan een zeker niet onontwikkeld echtpaar, dat gezinsvermeerdering verwachtte, den raad gaf zich van de hulp van een vroedvrouwe te voorzien, werd mij de vraag gesteld of dat niet zoo iets was als een goede baker. Zelfs vele jonge artsen hebben, tengevolge van onwetendheid aangaande haar opleiding, geen inzicht in haar capaciteit en begrijpen daardoor de positie niet die haar dienovereenkomstig toekomt.
Laat ik U daarom, zij het ook in het kort, eerst iets meedeelen over genoemde scholen en het onderwijs. Aangezien de leerlingen inwonend zijn omvat de school, behalve de voor het onderwijs bestemde ruimten, een internaat. Bovendien is er, in verband met het practisch onderwijs, een kraaminrichting aan verbonden waar een groot aantal bevallingen plaats vinden, te Rotterdam bijvoorbeeld meer dan duizend per jaar. Tot deze kraaminrichting behoort een polikliniek waar de aanstaande moeders regelmatig worden gecontroleerd; bovendien is er een consultatiebureau voor zuigelingen.
Telken jare worden, na een vergelijkend toelatingsexamen, ongeveer veertig jonge vrouwen aan de drie scholen als leerlinge ingeschreven. Te Rotterdam bedraagt het schoolgeld tweehonderd gulden per jaar waarvoor de leerlinge onderwijs en inwoning ontvangt. In groote lijnen is het onderwijsprogramma aan de drie scholen hetzelfde, zoodat ik mij zal bepalen tot een korte uiteenzetting daarvan aan die te Rotterdam. Het eerste jaar wordt besteed aan theoretische verloskunde, ontleedkunde, verrichtkunde en weefselleer, terwijl bovendien enkele uren per week bestemd zijn voor algemeene ontwikkeling. Aan het einde van dit jaar wordt de leerlinge, indien is gebleken dat zij het onderwijs kan volgen, toegelaten tot de verloskamer en kraamafdeeling. In het tweede leerjaar neemt, naast het voortgezette theoretisch verloskundig onderwijs en een herhaling van een deel der in het eerste jaar behandelde stof, het practisch onderwijs een voorname plaats in, terwijl het derde jaar bijna geheel als practisch jaar kan worden beschouwd.
Het practisch onderricht in genoemde jaren omvat het onderzoek tijdens de zwangerschap, tegenwoordig spreekt men van praenatale zorg, en de verpleging van zwangere vrouwen, die om een of andere reden worden opgenomen. Onder toezicht worden normale verlossingen verricht en worden alle verloskundige ingrepen meegemaakt. Verder omvat het de verzorging van kraamvrouw en kind, terwijl de derde jaars leerlingen bovendien werkzaam zijn op het consultatiebureau voor zuigelingen.
Aan het einde van het tweede leerjaar wordt het theoretisch verloskundig, aan het einde van het derde jaar het practisch verloskundig examen afgelegd, dat de vroedvrouw het recht geeft de verloskunde uit te oefenen, echter alleen bij ongestoord natuurlijk verloop der baring. In alle andere gevallen roept zij de hulp in van den arts. Indien een vereischte kunstbewerking geen uitstel kan lijden gaat zij zelve daartoe over, waarbij echter het gebruik van verloskundige instrumenten is uitgesloten.
De bevoegdheid, haar door de wet toegekend, maakt haar positie tot een even *belangrijke* als *verantwoordelijke*.
Haar uitgebreide kennis, ook van afwijkingen welke in het verloop der zwangerschap, tijdens de baring of in het kraambed kunnen optreden, stelt haar in staat om aan haar plicht, den arts tijdig te waarschuwen, te kunnen voldoen. De meening, dat de door de vroedvrouw verleende hulp minderwaardig is ten opzichte van de hulp die de arts biedt, is ten eenenmale onjuist, hoogstens mag men zeggen, dat haar hulp minder uitgebreid is omdat zij alleen normaal verloopende bevallingen mag leiden.
Toch is dit laatste maar al te vaak een der motieven waarom aan de hulp door den arts de voorkeur wordt gegeven boven de hulp door de vroedvrouw; „er mochten bij de bevalling eens moeilijkheden

optreden". Men bedenke echter, dat de kans daarop niet groot is; ik kan zelfs zeggen heel klein aangezien verreweg de meeste bevallingen normaal verloopen. Er is echter meer. In verband met het regelmatig onderzoek in de zwangerschap komen de meeste afwijkingen, die stoornissen in het normale verloop der bevalling kunnen veroorzaken, tijdig aan het licht; ook de vroedvrouw zal deze herkennen en zich nu met den arts in verbinding stellen.
In onderling overleg zullen, in het belang van moeder en kind, maatregelen worden getroffen, hetzij dat de vroedvrouw onder toezicht van den arts de behandeling op zich blijft nemen, hetzij dat laatstgenoemde deze overneemt of dat men tot ziekenhuisopname adviseert.
Niettegenstaande haar uitstekende opleiding, niettegenstaande deelname aan cursussen om zoodoende van den vooruitgang der verloskunde op de hoogte te blijven, ziet men toch dat het aantal door vroedvrouwen geleide baringen gaandeweg terugloopt. Werd door haar in 1935 nog bij ruim 50% van het totale aantal bevallingen in ons land hulp verleend, in 1939 was dit gedaald tot iets minder dan 48%. Zonder twijfel speelt daarbij de toename van het aantal artsen een rol. De jonge arts die zich in de algemeene praktijk een bestaan tracht te verwerven, zal bovendien gaarne de voordeelen verbonden aan verloskundige hulp genieten. Af en toe zijn er de laatste jaren stemmen opgegaan om de verloskundige hulp geheel in handen der artsen te leggen en het vroedvrouwengilde dus te laten uitsterven. Zeer terecht is er van bevoegde zijde op gewezen dat het verdwijnen der vroedvrouw uit onze samenleving voor ons volk een zeer ernstig verlies zou beteekenen. De verloskunde is nu eenmaal een onderdeel der geneeskunde dat veel tijd en geduld vergt en ik vraag mij af of de arts met een loonende algemeene praktijk steeds den tijd zal vinden voor het regelmatige onderzoek in de zwangerschap dat toch van zooveel belang is, om van het geduld dat een bevalling van hem eischt maar niet te spreken. Zal hij, wanneer hij na een vermoeienden dag een groot deel van zijn nachtrust aan een bevalling heeft opgeofferd den anderen dag weer in staat zijn aan zijn patiënten de noodige aandacht en zorg te besteden? Zegt het niets dat zooveel artsen, zoodra zij het zich kunnen veroorloven, hun verloskundige praktijk afstaan, juist in verband met het tijdroovende en vermoeiende werk dat dit onderdeel hunner praktijk van hen eischt?
En nu de vroedvrouw. Zij kan zich geheel aan haar taak wijden zonder daarin door andere noodzakelijke bezigheden te worden gestoord. Zij vindt den tijd voor regelmatige contrôle in de zwangerschap waarbij zij tevens de aanstaande moeder in zoovele voor haar belangrijke vraagstukken van advies kan dienen. En hoeveel heeft een aanstaande moeder, vooral als zij haar eerste kind verwacht niet te vragen, hoeveel kleine zorgen kan zij met de vroedvrouw bespreken.
Wanneer het tijdstip der baring is aangebroken heeft de vroedvrouw tijd en geduld om haar in deze uren bij te staan, om het verloop der baring te controleeren en niet te vergeten om het normale einde af te wachten. Haar doorloopende aanwezigheid schept een sfeer van rust en vertrouwen in de kraamkamer. Hoevelen verzorgen moeder en pasgeborene niet na de bevalling wanneer andere hulp ontbreekt. terwijl zij, de kraamvrouw, niet alleen met raad maar ook daadwerkelijk bijstand verleent bij de soms tijdroovende moeilijkheden met de borstvoeding. Beter dan de huisarts, die door de praktijk met besmette patiënten in aanraking komt, zal de vroedvrouw kraaminfecties kunnen vermijden. De haar door het Staatstoezicht op de Volksgezondheid opgelegde verplichting een dagboek van haar praktijk bij te houden is mede een prikkel om deze zoo nauwgezet mogelijk uit te oefenen. Een dergelijke overheidscontrôle op de verloskundige praktijk van den arts kent men niet. Ook dit vraagstuk heeft een financiëelen kant, de kosten der door de vroedvrouw verleende hulp zijn niet onbelangrijk lager dan wanneer dezelfde hulp door den arts wordt verleend.
Hoe van overheidswege over de verloskundige hulp door de vroedvrouw wordt gedacht, blijkt uit een circulaire die in het begin van het vorige jaar door den Hoofdinspecteur der Volksgezondheid aan alle gemeentebesturen en ziekenfondsen in ons land werd gericht. Hierin wordt er onder meer op gewezen dat de vroedvrouw de bij uitstek aangewezen persoon is voor de verloskundige verzorging onzer bevolking.
In het enkele maanden geleden verschenen ziekenfondsenbesluit komt deze opvatting eveneens tot uiting. Hier toch staat vermeld, dat de verzekerden onder meer recht hebben op verloskundige hulp door een vroedvrouw, indien deze beschikbaar is, waarbij hun de keuze wordt gelaten uit alle in hun woonplaats of in de naaste omgeving daarvan gevestigde vroedvrouwen, voor zoover die vroedvrouwen aan het ziekenfonds zijn verbonden. Indien geen vroedvrouw beschikbaar is, heeft de verzekerde recht op verloskundige hulp van haar huisarts.
Misschien zal men de vraag stellen of ik van meening ben, dat de huisarts als verloskundige moet worden uitgeschakeld. Mijns inziens zeker niet. In de eerste plaats niet omdat er gemeenten zijn waar het aantal bevallingen te gering is om aan de vroedvrouw een redelijk bestaan te verschaffen; hier zal de arts echter over voldoenden tijd beschikken om aan zijn verloskundige praktijk de noodige zorg te besteden. In de tweede plaats niet omdat het mijns inziens noodig is, dat de huisarts die door de vroedvrouw te hulp kan worden geroepen, wanneer deze voor moeilijkheden komt te staan, zelf een zeker aantal bevallingen per jaar moet leiden teneinde zijn verloskundige routine en ervaring niet te verliezen.
Ik meen dan ook, dat er zoowel voor de vroedvrouw als voor den arts op verloskundig terrein een taak is weggelegd.
Het leiden van het overgroote deel der normale baringen behoort in handen der vroedvrouw, bij het constateeren van afwijkingen in het verloop van zwangerschap, baring of kraambed zal zij niet aarzelen den arts te hulp te roepen. Zoodoende vinden beiden hier een taak die met hun opleiding strookt en hebben beiden hun aandeel in de verloskundige verzorging onzer bevolking, die op deze wijze wel het allerbest is geregeld.

P. KLUMPER,
vrouwenarts

NAAI- EN KNIPCURSUS *der N.S.V.O.*

Zelf naaien is altijd voordeelig geweest. Maar zelf zóó naaien, dat men zelfs in den „bloei"-tijd van de textielkaart zich af en toe wat aardigs kan aanschaffen moet geleerd zijn. Op de naai- en knipcursussen der N.S.V.O., die welhaast in iedere plaats, waar een N.S.V.O.-afdeeling is, worden gegeven onder deskundige leiding, wordt de huisvrouw in de geheimen van de edele naaikunst ingewijd. Niet alleen voor zichzelf leert ze er een aardig japonnetje maken, vooral ook voor het gezin maakt ze kleedingstukken; de kinderen in het bijzonder worden goed bedeeld. Van oud wordt nieuw gemaakt. Als moeder nog een oude jurk heeft hangen, kan er een leuk nieuw jurkje voor kleine zus van gemaakt worden; uit een ouden wollen rok een warm broekje voor kleine Jan. En dat Jan meteen als „maatstaf" voor het patroon wordt genomen, ziet U op een der plaatjes. Jan wil graag als „pop" zijn diensten aanbieden. Maar dat er een meneer met een groote camera bijkwam, dat ging hem wat tè ver.... Wij hebben voor onze lezeressen een goed bericht, al is het wat voorbarig. De knip- en naaicursus heeft ons namelijk beloofd binnen korten tijd aan patronen te helpen.... Wij wachten dus in spanning af!

foto's: Fotodienst N.S.B.-c.

Aalsmeer.
Bijeenkomst N.S.V.O.

Op 11 Maart j.l. werd door de N.S.V.O. te Aalsmeer de eerste openbare vergadering gehouden, waarvoor flinke belangstelling bestond.

Nadat de groepsleidster kam.ske Boom de bijeenkomst geopend had, werd allereerst onder leiding van kam. Melchert Schuurman het N.S.V.O.-lied gezongen en vervolgens een tweetal nieuwe liederen ingestudeerd, hetgeen zeer in den smaak viel.

Daarna werd het woord gevoerd door kam.ske Gorris-Spruitenburg, die het doel der N.S.V.O. uiteenzette en in het bijzonder sprak over den Moederdienst. Er is in de N.S.V.O. voor ieder een taak te vinden en ook in den nieuwen staat hebben vooral de moeders een groote taak te vervullen: zij zijn niet alleen moeder van het gezin maar ook moeder van het volk. Spreekster wees er op, dat de vrouwen moeten worden voorbereid op de taak, die haar in het gezin wacht; om deze taak zoo volledig mogelijk te kunnen vervullen, zullen cursussen georganiseerd worden, die niet alleen de verzorging, maar ook de opvoeding van het kind betreffen. Er moet een band gelegd worden in het gezin, de kinderen moeten worden bezig gehouden door zang, spel, knutselwerk enz., om zoodoende te voorkomen, dat de jeugd de straat opgaat, daar haar vermaak zoekt en langzamerhand verwildert. De scheppingsdrang van het kind moet in goede banen geleid worden en daarmee moet reeds vroeg worden begonnen.

Maar ook lichamelijke oefening, ziekenverpleging, eerste hulp bij ongelukken in het gezin, naai- en kookcursussen zal de Moederdienst omvatten. Er moet contact gezocht worden van vrouw tot vrouw en hieraan kunnen wij allen medehelpen. De N.S.V.O. moet worden een werkersorganisatie, niet maar een vereeniging, waar we eens per week gezellig bij elkaar komen om te praten en wat te breien. Den menschen eenig begrip geven van den nieuwen tijd is mede een taak voor de vrouw, o.a. door nood te lenigen waar zulks noodig is.

Maastricht.

Zondag 1 Maart vierde de N.S.V.O. kring Maastricht het eenjarig bestaan. Reeds weken te voren werd er druk geoefend aan de opvoering van een Boerenbruiloft, samengesteld door kam.-ske Nierstrasz.

De opvoering hiervan was een waar succes. Het spel van kleuren, drachten, volksche muziek en folklore bracht de tot aan de nok toe gevulden Schouwburg in een ware extase. Limburgers, Volendammers, Zeeuwen, Goessers dwarrelden kleurig en lustig door elkaar, daarmede de volksche eenheid aangevende, die zoo noodig is.

De volksche dansen, uitgevoerd door meeuwen en meeuwkes van den Jeugdstorm, aangevuld door de diverse folkloristische paren, een schitterende belichting en

Een mooie muts, welke soms van zeer kostbaar materiaal vervaardigd is, is de grootste trots van de Nederlandsche boerin. Hier een boerin uit Oirschot in Zondagsdracht op weg naar de kerk.

foto: I. P. & R. S. - c.

En hier nog een voorbeeld van een van prachtige kant vervaardigde muts eener boerin uit de „Meierij van den Bosch".

foto: I. P & R. S.-c.

Nederlandsche muziek, vielen buitengewoon in den smaak van het publiek.
Het was een echte Nederlandsche namiddag, besloten door een opmarsch van Jeugdstorm en W.A. Kam.ske Nierstrasz dankte na afloop en deelde mede, dat bij haar vertrek naar den Haag door de landelijke leidster der N.S.V.O., kam.ske Spoor tot haar opvolgster in Maastricht was benoemd.
Het eenjarig bestaan werd besloten met een zeer goed geslaagde Jaarmarkt, die gehouden werd in de Redoute.
Wat nijvere handen gemaakt hadden in de wintermaanden was in een oogwenk verkocht. Ook de Jaarmarkt bleek bij de eindafrekening een geldelijk succes. De sociale kas der N.S.V.O. werd met eenige honderden guldens versterkt, zoodat ook weer, met behulp van dit geld aan de behoeftige volksgenooten menige goede daad kan worden verricht.
Voor de N.S.V.O. te Maastricht was haar eerste jubileum een aansporing op om den ingeslagen weg voort te gaan.

Stadskanaal.

Op 6 en 7 Maart hield de N.S.V.O., in samenwerking met P.O., W.A. en Jeugdstorm een Jaarmarkt in Hotel Dapper.
De zaal was aardig versierd.
Hetgeen geboden werd op prijsjes, loten enz., was aantrekkelijk en het geld rolde den bezoekers uit de zakken.
Met een lachend gezicht werd overal geofferd en het einde was, dat de Jaarmarkt een bruto opbrengst had van een kleine negen honderd gulden. De bezoekers hebben genoten, de Jaarmarkt beantwoordde aan haar doel en de baten zullen goed besteed worden. Voor alle medewerkende kameraadskes en kameraden een groot succes en niet het minst voor de districtleidster kam.ske Maarsing, onder wier leiding alles tot stand kwam.

Den Bosch.

9 Maart heeft kam.ske Heufke Kantelaar voor een goed bezochte N.S.V.O.-vergadering gesproken. Op boeiende wijze schetste spreekster den strijd der Beweging en de moeilijkheden die wij nog steeds ondervinden. Zij wees erop hoe wij ons hiertegenover te gedragen hebben. De kameraadskes werden opgewekt zich meer in te schakelen bij het vele werk dat de N.S.V.O. te verrichten heeft.
Toen kam.ske Heufke Kantelaar over ons prachtige Indië sprak, over onze mannen en zonen die op zoo misdadige wijze door een gevluchte regeering geofferd worden, was op ieders gezicht diepe ontroering zichtbaar. Ter nagedachtenis van onze gevallenen daar, werd onder doodsche stilte de groet gebracht.
Wij hopen de spreekster heel spoedig weer in ons midden te mogen zien.

Een Nederlandsche vrouw moet er zich — wil zij wáárlijk Nederlandsche vrouw zijn — van bewust worden, dat zij slechts tot eenheid van het Volk kan komen, wanneer ook zij daaraan daadwerkelijk medehelpt! Dat kan zij door zich te vereenigen in de N.S.V.O.

Zijt gij al lid van de N.S.V.O.? Niet? Meldt U dan dadelijk aan bij de plaatselijke leidster of bij het Hoofdkwartier, De Lairessestr. 153, Amsterdam-Z.

Uit Babbetjes Dagboek (II)

Heb ik jullie eigenlijk al verteld hoe ik heet? Carla.
Ja, wat een naam hè? Ik hoop nu maar, dat ze me later geen Carolientje gaan noemen.
Weten jullie hoe ik aan dien naam ben gekomen? Moet je hooren:
Al weken vóórdat ik geboren moest worden, wat zeg ik: al máándenlang ervoor, was er een hevige beroering in de familie hoe of ik nu eigenlijk moest heeten. Men moest natuurlijk èn een jongensnaam èn een meisjesnaam kiezen, voor het geval ik een jongetje of een meisje zou zijn.
— Laten we het een leuken naam geven, had mijn aanstaande moeder tegen vader gezegd. Een echte fijne Hollandsche naam, niet zoo'n uitheemsche.
— Ik vind 't best, had vader toen gezegd. Maar moeten we daarin niet eerst je ouders kennen?
Wat de ouders van weerskanten ervan zeiden, kwam ik pas later te weten en daardoor ook de oorzaak van mijn mooien naam Carla.
— Wil je je eerste kind niet eens naar je eigenste eigen vader of moeder noemen, niet eens naar een van de schoonouders? Jullie met je moderne begrippen....
En de diverse aanstaande grootouders waren ietwat verontwaardigd over zooveel lichtzinnigheid van het jonge echtpaar.
Verder weet ik alleen maar, dat mijn moeder zwichtte voor al het gewirwar van namen van grootvaders en grootmoeders en toen werd ik ten langen leste maar „Carla", naar mijn vader, die Carel heet, gedoopt; om geen van beide partijen te kwetsen!
De vrede in de familie was toen weer eenigszins hersteld.

Een heeleboel weken later.
Nu heb ik weliswaar een naam, maar je hoeft niet te denken, dat ze me zoo noemen hoor!
Weet je hoe mijn moeder me noemt? Babbetje.
Ja, gewoonweg Babbetje en ik vind het nog niet eens zoo gek, want ik ga me echt een baby voelen.
Mijn vader en moeder, en ook al de vriendinnen van moeder (er komt er minstens één per dag op visite) noemen me ook bij allerlei andere naampjes, waarvan ik het nut niet inzie.
Maar ja, ik ben ook nog zoo klein en kan niet alles ineens begrijpen.
— Schattie, schatje, schatteke... roept mijn moeder.
En vader vult haar dan vlug aan en roept, terwijl hij heel gek met zijn hand heen en weer zwaait, waarschijnlijk om mij een pleizier te doen: Dag kleine hummel, hommel, hummetje! Daaaag!
Ik lig ze dan maar stil aan te kijken en denk er het mijne van.
Eens zei mijn moeder tegen me: Ho, ho, zoo, zoo. Dat is weer het nieuwste.
Ik doe maar net of ze mij er een reuze pleizier mee doet en lach tegen haar.
— Kijk ze toch eens wijs lachen, roepen de vriendinnen van moeder in een koor.
En moeder is dan wat trotsch hoor.
Hoe kàn het ook anders.

BOEK-bespreking

„Kruistocht om het eiland", door Age Scheffer — Uitgave N.V. De Arbeiderspers, Amsterdam.
Een boek dat ons verhaalt over een stukje eigen volk tijdens den vorigen wereldoorlog op de Friesche eilanden. Het is stoer en forsch geschreven en ademt een zuiveren geest en de groote liefde tot de zee van ons volk, in welks aderen het bloed stroomt van de zeevaarders.
Hier wordt ons in klare, ongekunstelde taal, de taal van het volk, de geschiedenis verteld van twee broers: Foppe Gabes, die schoolmeester werd, doch wiens hart naar zee uitging, en van Gerben, die misschien beter schoolmeester ware geworden. Het lot wilde echter anders en zoo zien wij de beide broers zich door het leven slaan. Foppe, vreemd tusschen de stadsmuren, een vechtersbaas. Gerben, de droomer op den logger, die dobbert tusschen de gevaarlijke mijnen in.
Het was het lot, het lot van arme menschen die hun kinderen door geldgebrek niet konden laten worden wat deze zelf zoo gaarne wilden.
„Kruistocht om het eiland," is een boek, waard om met aandacht gelezen te worden.

„De Onbekende," door Nico Cramers. — Uitgave: Amsterdamsche Keurkamer, Amsterdam.
Een vijfvoudige moord — en de rest. Weer eens een echt gezellig speurdersboek, waarin U tijdens een verloren uurtje Uw hart kunt ophalen aan spanning, die echter ook òntspanning beteekent.
Vooral de humor en echt Nederlandsche nuchterheid maakt dit boek uiterst aantrekkelijk.

„*Erfenis van Eeuwen*", door Cruys Voorbergh; uitgave A. R. B. O., Amsterdam.
Onze lectuur over het eigen land en volk is met dit zeer mooi uitgevoerde boek zeker verrijkt. Met vele prachtige foto's verlucht, vertelt de schrijver in smakelijken trant van volksche gebruiken en volksche drachten.
Het werk zal er zeker toe bijdragen wat meer begrip te brengen onder de stedelingen over onze eigen volksche waarheden, welke — zij het danook jarenlang met opzet door onvolksche elementen verdrongen — sterker zijn dan alle volksvreemde import en welke eenmaal in een nationaal-socialistisch geleiden staat ook in ons land weer tot het volle recht zullen komen.
„Erfenis van Eeuwen" is een waardig geschenk voor iedere vrouw. Vooral de tot in kleinste bijzonderheden toe vakkundige omschrijving der kleedingstukken van onze plattelandsvrouwen — kleedingstukken welke zelfs nog dateeren uit lang vervlogen eeuwen — zal onze vrouwen zeer boeien en . . . haar veel leeren hetgeen zij nog niet wisten! te L.

Wat men vroeg:

Kam.ske H. te B. — Het is jammer dat Uw dochtertje nog niets van Uw strijd en Uw idealen begrijpt. Het lijkt ons echter niet verstandig, haar te dwingen. Wij zouden U willen raden: laat haar geheel vrij, doch vraag als tegenprestatie, dat zij van onze lectuur leest, wat U voor haar geschikt vindt, en dat zij van haar kant — alleen om U een plezier te doen — eens naar den Jeugdstorm gaat, en als ze wat ouder is, mee naar een vergadering of een kameraadschapsavond. Daar kan ze niets tegen hebben. Op dezen leeftijd bereikt men met dwingen eerder het tegenovergestelde.

„Ik zou wel eens graag wat insturen voor de rubriek „Wat lezeressen ons inzonden", maar ik kan me niet zoo goed uitdrukken", schreef ons kam.ske de L. te A.
Geeft niets kam.ske de L. Wij begrijpen wel wat U bedoelt en zullen het in den goeden vorm gieten. Stuurt U dus gerust alles in wat U aan de andere kameraadskes wilt vertellen!

Huishoudelijke wenken

EEN MEDICIJNKASTJE.
In ieder huis hoort een medicijnkastje te zijn of een verbandtrommel, waar verschillende benoodigdheden inzitten, die bij kleine ongelukjes zoo goed te pas komen. Hoe dikwijls gebeurt het niet, dat moeder de vrouw bij het broodsnijden in haar vinger snijdt of één van de kinderen met een geschaafde knie thuiskomt. Dan is het noodzakelijk een stukje verband, watten, pleisters en dergelijke in huis te hebben.
Misschien kan vader of een groote broer in zijn vrijen tijd wel eens zoo'n kastje in elkaar prutsen. Het behoeft niet duur te zijn, als alles er maar netjes in opgeborgen kan worden. Men voorkomt door het bezit van zoo'n kastje of verbandtrommel veel narigheid, zooals infectie, zweren enz.
Wat er zooal in moet zitten, zult U misschien vragen. Welnu, hier volgt een lijstje van het allernoodzakelijkste: Eenige pakjes watten, vier snelverbanden, vier hydrophiele windsels, een pakje steriele gaastjes, een rolletje leucoplast, een pakje pleisters, 10 veiligheidsspelden, twee vierkante doeken, jodiumtinctuur, brandolie en een schaar.
U kunt in de practijk deze lijst zelf nog aanvullen. Ook de eventueele drankjes of poeders, die door de kinderen ingenomen moeten worden, kunnen in het kastje een plaatsje krijgen. Denkt er om het zoo hoog op te hangen, opdat de kleine kinderen er niet bij kunnen. Doe het kastje nooit op slot. Men heeft dan kans, dat op het moment, dat er een ongelukje gebeurd is, het sleuteltje zoek is. U zult bemerken, dat zoo'n kastje of trommel een groot gemak is in huis.

Heeft U nog oude kousen, die eigenlijk niet meer te dragen zijn? Nu, geen nood, ze zijn nog voor allerlei doeleinden te gebruiken. U kunt ze bijv. heel goed oprollen, dichtnaaien en gebruiken voor het opwrijven van de meubels. Ook poetsen van schoenen gaat hier goed mee. Zoo zijn er vele middelen om ze nog nuttig te maken. Met een beetje vernuft zult U zelf nog wel op andere ideetjes komen.

Een tweetal zeer aparte japonnen met bijpassende mantels. De groote hoed en origineele zakgarneering geven iets fleurigs. foto's: Paula Wehr/I. P. & R. S. - c.

Van een beetje kan men toch iets aparts maken. Van een overgebleven lapje gestreepte zijde garneert men een stroohoed van het vorige jaar.
Een vlot genopt zijden doekje om den hals maakt dat ge er ook met weinig middelen vlot en fleurig uitziet! foto: Paula Wehr/I. P. & R. S. - c.

Hoofdredactrice: A. W. te Luij, den Haag (tevens verantwoordelijk voor de advertenties). Uitgave Nenasu, Utrecht. Druk van Drukkerij J. van Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht, K 2347.